

A KINRA LÁNYOK TALÁLKOZÁSA

MOKA

ANNE GRESCI
RAJZAIVAL

*finep
selection*

A KINRA LÁNYOK TALÁLKOZÁSA

MOKA

ANNE CRESCI
RAJZAIVAL

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

IDALINA

KUMIKO

Kumiko japán.
Tehetségesen fest, de
a fotózást és a divatot
is kedveli.

Idalina spanyol.
Gitározik és
fantasztikus
flamenco-énekesnő.

NAIMA

RADZSANI

ALEXA

Naima afroamerikai.
Édesapja amerikai,
édesanyja Afrikából
származik. Szenvedélye
a cirkusz.

Radzsani indiai.
Imád táncolni,
legfőképpen hazája
hagyományos
táncait.

Alexa ausztrál.
Lovagol, és nagy
álma, hogy egyszer
bajnok legyen.

MICHELLE

a Kinra lányok
ellensége

RUBIN

a Kinra lányok
ellensége

JENNIFER

a Kinra lányok
ellensége

MICKAEL

a Kinra lányok
barátja

JOHANNIS

a Kinra lányok
barátja

PATRIK MEYER

a Bergström Akadémia
igazgatója

MISS DAISY

az igazgató
titkárnöje

EMMA

iskolai
ápolónő

**BECKETT
TANÁRNŐ**
angoltanár

**SIGNORA DELLA
TORRE**
énektanár

**JENSEN
TANÁRNŐ**
táncstanár

VANG MESTER
rajztanár

RAMOS TANÁR ÚR
gitártanár

**BROWN
TANÁR ÚR**
matematikatanár

TREMBLAY TANÁR ÚR
a cirkuszművészetek
tanára

RAINER
lovasoktató

**MIND MÁSONK VAGYUNK,
TEHÁT MIND KIVÉTELESEK.**

ARÁM KÖZMONDÁS

1. fejezet

Két lány találkozik

Radzsani a hatalmas kastélyt bámulta.
Kicsit meg volt lepve.
Az épület nagyon réginek látszott,
holott a prospektusban, amit kapott,
a nemzetközi Bergström Akadémia
ultramodern felszerelését magasztalták.
A park viszont a fenségesen nagy fákkal
és a szép zöld pázsittal pontosan olyan volt,
amilyennek elképzelte. Hátrapillantott.

Új és régi diákok tolongtak vidám zsvajjal az autóbuszok körül. A sofőrök már elkezdték kipakolni a csomagokat.

„Ez az, itt vagyok, ez az én sulim!” – ujjongott magában Radzsani.

Mennyi erőfeszítésébe került eljutni idáig!

Egy teljes éven át készült fáradhatatlanul.

Nemcsak az iskolai megmérettetéseken

és az esti angolórákon kellett helytállnia,

de minden hétvégéjét a gyakorlásnak

szentelte. Így akarta bebizonyítani

a szüleinek, hogy a tánc iránti szenvedélye

nem csupán szeszély.

Ezek után az Akadémiára való felvételit

szinte könnyűnek érezte.

Az iskola válaszát kívánni viszont valóságos

kínszenvedés volt. Amikor végre megérkezett,

Radzsani akkorát üvöltött örömeiben,

hogy még az ablakok is beleremegtek.

Felvették!

És akkor az édesanyja, Indira, azt mondta, nem. Táncolni? Az komolytalan dolog. Úgy döntött, Radzsani is tanuljon csak szépen orvosnak, akárcsak ő. Hogy akkor miért engedte meg neki, hogy kitöltse a jelentkezési lapot? Mert biztos volt benne, hogy a lányát úgysem veszik fel a Bergström Akadémiára. Azt gondolta, jó lecke lesz, ha megtapasztalja, nem kapjuk meg mindig azt, amire vágyunk. Valójában nem is hitt Radzsani tehetségében. Hatalmasat tévedett. Radzsani kétségbeesésében az édesapjának kezdett könyörögni. Ikbál Sankar azonban sosem mert ellentmondani a feleségének. Radzsani megtapogatta a hátizsákja alját. Igen, ott volt a kis plüssmajom, amit Kariszmá, imádott nagyanyja ajándékozott neki az indulás előtt. Kariszmá nagyon dühös lett, amikor

megtudta, hogy Indira nem hajlandó elengedni Radzsánít. Aztán csodák csodája, Indira engedett. De hogy az utolsó szó mégis az övé legyen, azzal „biztatta” a lányát, hogy három hónapnál úgysem fog többet kibírni, sírva menekül majd haza. Radzsání megfogadta magában, hogy csak azért se lesz igaza. Sípszó harsant. Egy farmernadrágos, rokokoszerves megjelenésű fiatal nő csendet kért:

– Szervusztok, szervusztok! – kiabálta. –

Engem itt senki sem magáz. Szólítson mindenki Miss Daisynek! Meyer úrnak, az igazgatónak a titkárnője vagyok.

Ha valami problémátok adódna, hozzám gyertek először. Felhívom a figyelmeteket, hogy a szobák kétszemélyesek. Tudom, hogy az új diákoknak még nemigen volt idejük összeismerkedni, mégis azt tanácsolom, gyorsan keressetek magatoknak egy szobatársat. Különben én fogok

dönteni! Rajta, gyerünk! Használjátok ki ezt a kis időt, és beszélgetsetek egymással.

Radzsánin úrrá lett a pánik. Teljesen megfledkezett róla, hogy osztoznia kell valakivel a szobáján. A buszban nem volt szerencséje: csupa fiú volt körülötte, akik meg se mukkantak. A lányok csoportja felé nézett. Talán azok ott? Nem, lesír róluk, hogy másodévesek. Vagy azok? Brrr, látszik rajtuk, hogy kiállhatatlan teremtések, és már amúgy is együtt vannak. Radzsáni tekintete ekkor megállapodott... egy bőröndön. Nagy, színes címkékkel volt teleragasztgatva, amelyeken ez állt: Kiotó, Jupiter, Párizs, Antarktisz, Timbuktu, E.T. Hazája, Moszkva, Mumbai¹. Radzsáni ajkát egy meglepett „Ó!” hagyta el. Az ég jelet küldött neki!

1 Mumbai: India legnépesebb városa, korábban Bombay volt a neve.

Félénkségét leküzdve odament
a bőrönd mellett álldogáló,
meglehetősen extravagáns külsejű
japán lányhoz. Két tenyerét
összeillesztve könnyedén meghajolt.

– **Namaszté**² – mondta. – Radzsani
Shankar vagyok és...

Ujjával a bőröndre bökött:

– És ott lakom!

– Az Antarktison?

– Nem – felelte rövid tétovázás után
Radzsani. – Mumbaiban.

– Csak vicceltem! Kumiko Macuda
vagyok. Van már szobatársad?

– Nem, pont arra gondoltam, hogy...

– Meg van beszélve! – vágott a szavába
Kumiko.

2 Namaszté: hindiül, azaz az Indiában beszélt nyelvek egyikén annyit tesz, hogy „meghajolok előtted”. Általános udvarias köszönés, egyaránt jelentheti azt, hogy „jó napot, viszontlátásra, isten hozott” stb.

Radzsani kicsit zavarba jött a japán lány hirtelenségétől. Kezdték kétségei támadni. Mi van, ha nem jönnek ki egymással? Ekkor azonban Kumiko kimondta a bűvös szót.

– Észbontó, nem, hogy épp Mumbait ragasztottam a bőröndömre? Bármi mást is írhattam volna. Ez egy jel!

– Én is így gondolom.

* * *

Kis idővel később Radzsani leroskadt az ágyra. A hosszú repülőút, a végtelennek tűnő várakozás az autóbusz-pályaudvaron, a buszozás, az izgalom, mind-mind kimerítette. Kumiko viszont fáradhatatlannak tűnt. Már bepakolta a holmiját a szekrénybe, a polcokra tucatszintű mangát halmozott. Most pedig japán képeslapokat, régi fotókat, festményreprodukciókat, maga készítette kollázsokat és verseket ragasztott a falakra.

– Te nem vagy kidögölve? – kérdezte Radzsani.

– Aludtam a repülőn.

– Én ahhoz túl ideges voltam.

Most először járok távol a hazámtól, Indiától. Különös érzés.

– Hol a csudában lehet? – motyogta Kumiko, az egyik táskájában turkálva.

Radzsani felült.

– Elvesztettél valamit?

Kumiko kétségbeesetten fordította meg a táskát és rázta ki a tartalmát. Egy rakás félkesztyű, harisnya, cicanadrág és fejfedő hullott a padlóra. Radzsani elnevette magát.

– Elképesztő mennyiségű göncöd van!

– Muszáj! Egyszer majd a legnagyobb divattervezőknek szeretnék dolgozni.

– Azt hittem, azért jöttél ide, hogy festészetet tanulj.

– Igen, pontosan ez az én tragédiám! – sóhajtott Kumiko. – Annyi minden érdekel! A divat, az animációs filmek, a rajzolás, a fotózás, a szobrászat, a manga, a költészet! Képtelen vagyok választani! Ekkor diadalmasan felkiáltott. A ruhakupacból egy színes szövetdarabkákból készült gombócot halászott ki, amire vastag gyapjúfonállal két lapátfül, négy különböző méretű és színű láb meg egy rózsaszín műszőrme fark volt varrva.

– Én magam készítettem! – mutatta fel büszkén.

– Igen, az látszik – dűnnyögte fintorogva Radzsani.

Kumiko felvonta a szemöldökét.

– Nagyon eredeti! – tette hozzá sietve Radzsani. – Mi ez? Macska? Egér? Vagy... ööö... egy...

– Vacakság – felelte Kumiko.

Radzsani bólintott.

– Igen, csakugyan arra hasonlít.

Egy vacakságra.

– Ez az én kabala Vacakságom.

Kicsit dedós, tudom, de...

Radzsani ekkor megmutatta neki a kis plüssmajmot, amit a párnája alá rejtett.

– Imádom a majmokat! – kiáltotta

Kumiko. – Nálunk, Japánban úgy tartják, hogy elűzik a házból a rossz szellemeket.

Radzsani erre elmondta neki, hogy Indiában a majom a lelket jelképezi, amit hindiül *Átman*-nak mondanak. És hogy a kis plüssmajmot a nagyanyjától, Karizmától kapta indulás előtt.

– Nagymama azt mondta: ha szomorú leszel, vagy egyedül érzed magad, hallgass a lelkedre és jusson eszedbe, ki is vagy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

valójában. Ezért az *Átman* nevet választottam a majmocskának.

– Várj! Meg kell örökítenünk ezt a pillanatot! – jelentette ki Kumiko. – Az első napunkat az új sulinkban! De hová is tettem a fényképezőgépet... Őrület, egy perce még láttam...

– Ott van a polcodon!

Kumiko egy székre helyezte a gépet, és arra kérte Radzsánit, üljön le a földre. Sokáig szöszmötölt a beállítással. Aztán benyomta az önkioldót, és sietve lehuppant mellé.

– Húzódj arrébb egy kicsit, gyorsan!

Klikk. A kép elkészült. Két kacagó kislány egy derűs pofijú plüssmajommal és egy Vacaksággal, ami a füleivel mosolygott – merthogy szája, az nem volt.

